

Sbírka zákonů

Československé socialistické republiky

Částka 31

Vydána dne 14. července 1961

Cena 40 haléřů

OBSAH:

- 69. Vyhláška ministra zahraničních věcí o Konzulární smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Čínskou lidovou republikou
- 70. Vyhláška ministra financí a hlavního arbitra Československé socialistické republiky, kterou se mění vyhláška o hmotných podnětech na zvýšení efektivity investiční výstavby
- 71. Směrnice ministerstva financí, kterými se doplňují směrnice o odměnách a přírážkách za zhospořádání, z kvalitnější a zrychlení investiční výstavby

69

VYHLÁŠKA

ministra zahraničních věcí

ze dne 21. června 1961

o Konzulární smlouvě mezi Československou socialistickou republikou a Čínskou lidovou republikou

Dne 7. května 1960 byla v Praze sjednána Konzulární smlouva mezi Československou republikou a Čínskou lidovou republikou.

Se Smlouvou vyslovilo Národní shromáždění souhlas dne 17. listopadu 1960 a prezident repub-

liky ji ratifikoval dne 21. dubna 1961. Ratifikační listiny byly vyměněny v Pekingu dne 8. června 1961.

Podle svého článku 21 Smlouva nabyla platnosti dnem 8. června 1961.

České znění Smlouvy se vyhláší současně.

V z. dr. Gregor v. r.

KONZULÁRNÍ SMLOUVA

mezi

Československou republikou a Čínskou lidovou republikou

Prezident Československé republiky a předseda Čínské lidové republiky se rozhodli, na základě zásad proletářského internacionalismu a vedení snahou dále rozšiřovat v souladu s přáním a zájmy lidu obou zemí přátelské vztahy a všestrannou spolupráci, uzavřít tuto Smlouvu a jmenovali svými zmocněnci

prezident Československé republiky
Václava Davida,
ministra zahraničních věcí,

předseda Čínské lidové republiky
Cao Jina,
mimořádného a zplnomocněného velvyslance
Čínské lidové republiky v Československé
republice.

Zmocněnci obou smluvních stran se po vzájemné výměně svých plných mocí, jež byly shledány v náležitém pořádku a v předepsané formě, dohodli na tomto:

I. Zřizování konzulátů, vysílání a přijímání konzulů

Článek 1

1. Každá ze smluvních stran může na území druhé smluvní strany zřídit generální konzuláty a konzuláty (dále jen „konzuláty“) a může vysílat generální konzuly a konzuly (dále jen „konzulové“).

2. Sídla konzulů a konzulární obvody budou určeny dohodou obou smluvních stran.

Článek 2

1. Stát vysílající vedoucího konzulátu požádá

před jeho jmenováním stát přijímající o souhlas s jeho osobou.

2. Diplomatický zastupitelský úřad vysílajícího státu předá konzulský patent vedoucího konzulátu ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu. V konzulském patentu bude označeno sídlo konzula a konzulární obvod určené dohodou obou smluvních stran.

3. Vedoucí konzulátu se ujme své funkce po udělení exequatur přijímajícím státem.

Článek 3

1. Při přechodné nepřítomnosti nebo jiné překážce bránící vedoucímu konzulátu vykonávat jeho činnost, při jeho odvolání nebo úmrtí může vysílající stát zmocnit diplomatického pracovníka zastupitelského úřadu své země nebo odpovědného pracovníka vyřizujícího konzulární záležitosti toho nebo jiného konzulátu, k dočasnému výkonu funkce vedoucího konzulátu. Jméno a původní funkce tohoto pracovníka budou předem oznámeny ministerstvu zahraničních věcí přijímajícího státu.

2. Pracovník zmocněný k dočasnému výkonu funkce vedoucího konzulátu požívá všech práv, výsad a výhod vyhrazených touto Smlouvou vedoucím konzulátů.

II. Práva, výsady a výhody konzulů

Článek 4

1. Příslušné orgány přijímajícího státu pečují o zdárný průběh služební činnosti konzulů a konzulárních pracovníků a poskytují jim při jejich služební činnosti potřebnou pomoc.

2. Konzulové požívají příslušných výsad a výhod vyplývajících z této Smlouvy a stanovených zákonem přijímajícího státu.

Článek 5

Konzulové nepodléhají ve své služební činnosti pravomoci soudů přijímajícího státu.

Článek 6

Ve věcech, které se netýkají jejich služební činnosti jsou konzulové povinni dostavit se k soudům přijímajícího státu jako svědkové. Jestliže konzulové se z různých příčin nemohou dostavit, mohou vydávat svědectví v místech svého konzulátu nebo ve svém bytě nebo mohou zaslat písemnou výpověď.

Článek 7

1. Konzulární kanceláře jsou nedotknutelné. Orgány přijímajícího státu nemohou ve služebních místnostech konzulátu používat jakákoliv donucovací opatření.

2. Archivy úředních spisů konzulátů jsou nedotknutelné. V archivech úředních spisů konzulátů nemohou být uschovávány soukromé dokumenty.

3. Písemnosti a telegramy odesílané a přijímané konzuly v souvislosti s jejich služební činností jsou nedotknutelné a nepodléhají kontrole.

4. Vedoucí konzulátů mohou používat šifry.

Článek 8

Konzulové mají právo na budovách konzulátu vyvěšovat znak vysílajícího státu a nápis s označením konzulátu. Na budovách konzulátu a na voze vedoucího konzulátu může být vztyčována státní vlajka vysílajícího státu.

Článek 9

1. Konzulové a konzulární pracovníci, pokud jsou občany vysílajícího státu, jakož i jejich manželky a nezletilé děti jsou osvobozeni od osobních a věcných plnění a od přímých daní.

2. Nemovitý majetek vysílajícího státu určený k umístění konzulátů nebo k bydlení konzulů a konzulárních pracovníků je osvobozen od daní a věcných plnění.

Článek 10

Zavazadla konzulů a předměty dovážené pro jejich potřebu, jakož i předměty dovážené pro potřebu konzulátů jsou na základě vzájemnosti osvobozeny od celních poplatků ve stejném rozsahu, v jakém požívají osvobození diplomatictí pracovníci a diplomatické zastupitelské úřady.

III. Pravomoc konzulů

Článek 11

1. Konzulové mají právo hájit ve svém konzulárním obvodu zájmy a práva vysílajícího státu, jeho občanů a právnických osob.

2. Konzulové se mohou při své služební činnosti obracet na příslušné orgány v konzulárním obvodu a žádat je o pomoc.

Článek 12

1. Konzulové mají právo vést evidenci občanů vysílajícího státu, zdržujících se trvale nebo dočasně v jejich konzulárním obvodu. Předpisy smluvních stran o registraci cizích státních příslušníků zůstávají nedotčeny.

2. Konzulové mohou vydávat občanům vysílajícího státu pasy. Mohou udělovat víza ke vstupu do vysílajícího státu, k průjezdu nebo výjezdu z něho.

Článek 13

Konzulové mají právo konat na konzulátech, ve vlastním bytě nebo v bytě občanů vysílajícího státu, jakož i na lodi nebo v letadle, které nesou vlajku vysílajícího státu nebo jeho výsostné označení, tyto úkony:

1. sepisovat, ověřovat a uschovávat závěti a listiny o jednostranných právních úkonech občanů vysílajícího státu;

2. přijímat, sepisovat nebo ověřovat písemná prohlášení občanů vysílajícího státu;

3. sepisovat nebo ověřovat listiny o právních úkonech mezi občany vysílajícího státu nebo mezi občany vysílajícího státu a mezi občany přijímajícího státu, pokud se tyto právní úkony týkají výlučně zájmů na území vysílajícího státu nebo záležitostí, jež musí být provedeny na území vysílajícího státu a pokud obsahy těchto listin neodporují právním předpisům některé ze smluvních stran;

4. ověřovat podpisy občanů vysílajícího státu na písemnostech všeho druhu, ověřovat opisy, překlady a výpisy písemností pocházejících od orgánů, úředních osob nebo soukromých osob vysílajícího nebo přijímajícího státu; ověřovat podpisy a razítka orgánů nebo úředních osob vysílajícího nebo přijímajícího státu na listinách všeho druhu;

5. přijímat do úschovy peníze a cenné předmety občanů vysílajícího státu; nesmí však tím být porušeny právní předpisy přijímajícího státu;

6. jiné úkony, k nimž jsou pověřeni konzulové vysílajícím státem, jestliže tyto úkony neporuší příslušné právní předpisy přijímajícího státu.

Článek 14

Konzulem sepsané nebo ověřené písemnosti uvedené v článku 13 nebo jejich překlady, nemusí být v zásadě pro použití v přijímajícím státě ověřeny ještě příslušným orgánem přijímajícího státu, s výjimkou těch písemností, které podle právních předpisů přijímajícího státu vyžadují ověření příslušnými orgány přijímajícího státu.

Článek 15

Před konzuly mohou být podle zákonů vysílajícího státu uzavírána manželství, jsou-li obě osoby občany vysílajícího státu. Konzulové mohou osvědčovat narození nebo úmrtí občanů vysílajícího státu. Výše uvedená ustanovení však neruší povinnost přímo i nepřímo zúčastněných osob dodržovat příslušná právní opatření přijímajícího státu.

Článek 16

Konzulové mají na základě zmocnění daného jim vysílajícím státem právo ustanovit opatrovníka a poručníka občanům vysílajícího státu. V těchto případech mohou konzulové vykonávat dozor nad opatrovnictvím a poručenstvím.

Článek 17

Konzulové mohou poskytovat pomoc lodím vysílajícího státu, vstupovat ve styk s posádkou lodí a cestujícími, vydávat, potvrzovat a přezkoumávat lodní listiny, sepsávat protokoly o nákladu, účelu

cesty a mimořádných událostech, urovnávat spory mezi velením a posádkou.

Článek 18

Jestliže v konzulárním obvodu dojde k nehodě nebo k ztroskotání lodí vysílajícího státu, příslušné orgány přijímajícího státu jsou povinny oznámit toto konzulům, sdělit jim již učiněná opatření a poskytnout jim nezbytnou pomoc při opatřeních, která činí v souvislosti s nehodou lodí.

Článek 19

1. Konzulové mohou poskytovat pomoc letadlům vysílajícího státu. Konzulové se mohou obrátit na příslušné orgány přijímajícího státu a poskytovat pomoc členům posádky a cestujícím.

2. Při havárii nebo nehodě letadla vysílajícího státu v konzulárním obvodu mohou konzulové činit nebo požadovat opatření pro poskytnutí pomoci nebo k záchraně členů posádky a cestujících, pro ochranu zavazadel, zboží, pošty a opravu letadla.

IV. Závěrečná ustanovení

Článek 20

Ustanovení této Smlouvy o právech a povinnostech konzulů budou stejně uplatňována ve vztahu k diplomatickým pracovníkům zastupitelských úřadů pověřeným vykonáváním konzulské funkce. Tím nejsou dotčeny diplomatické výsady a výhody těchto pracovníků.

Článek 21

Tato Smlouva bude ratifikována a nabude účinnosti dnem výměny ratifikačních listin, která bude provedena v Peking.

Článek 22

Tato Smlouva se uzavírá na dobu pět let, Zůstane v platnosti vždy dalších pět let, neprojeví-li jedna ze smluvních stran šest měsíců před uplynutím právě probíhajícího období své přání Smlouvu vypovědět.

Sepsáno v Praze dne 7. května 1960 ve dvou vyhotoveních, každé v jazyce českém a čínském, přičemž obě znění mají stejnou platnost.

Z plné moci

— presidenta Československé republiky:

David v. r.

Z plné moci

předsedy Čínské lidové republiky:

Cao Jin v. r.

70

VYHLÁŠKA

ministra financí a hlavního arbitra Československé socialistické republiky

ze dne 30. června 1961,

kteřou se mění vyhláška o hmotných podnětech na zvýšení efektivnosti investiční výstavby

Ministr financí podle § 11 odst. 2 zákona č. 83/1958 Sb., o úpravě finančního plánování a finančního hospodaření národních podniků a ostatních hospodářských organizací státního socialistického

sektoru, a podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 8/1959 Sb., kterým se stanoví základní pravidla o státním rozpočtu a o hospodaření rozpočtovými prostředky, a hlavního arbitra Československé socialistické

republiky podle § 190 odst. 1 zákona č. 69/1958 Sb., o hospodářských vztazích mezi socialistickými organizacemi, stanoví:

Čl. 1

Ustanovení § 15 vyhlášky č. 179/1959 Ú. I., o hmotných podnětech na zvýšení efektivity investiční výstavby, se mění a zní takto:

„^[1] Nárok na zaplacení přírážek podle § 13 vzniká převzetím dokončených prací (staveb) nebo jejich samostatné části investorem na základě zjištění, že zamýšlených úspor bylo skutečně dosaženo, nebo že k převzetí před smluveným časem plnění [§ 13 písm. c)] skutečně došlo, a pokud jde o zlep-

šení jiných kvalitativních technickohospodářských ukazatelů, že jich bude dosaženo.

^[2] Investor je však povinen, požádá-li ho o to dodavatel ještě v průběhu provádění prací, vyplatit mu jako zálohu 30 % předpokládané přírážky, prokáže-li dodavatel, že podmínky pro její přiznání budou splněny.

^[3] Právo na přírážku musí být uvedeno v zápise o převzetí.“)

Čl. 2

Tato vyhláška nabývá účinnosti dnem 15. července 1961.

Náměstek hlavního arbitra
Československé socialistické republiky:

Brandejs v. r.

První náměstek ministra:

inž. Sucharda v. r.

71

SMĚRNICE

ministerstva financí

ze dne 30. června 1961,

kterými se doplňují směrnice o odměnách a přírážkách za zhospořádání, zkvalitnění a zrychlení investiční výstavby

Ministerstvo financí stanoví podle § 11 odst. 2 zákona č. 83/1958 Sb., o úpravě finančního plánování a finančního hospodaření národních podniků a ostatních hospodářských organizací státního socialistického sektoru, a podle § 20 odst. 1 písm. a) zákona č. 8/1959 Sb., kterým se stanoví základní pravidla o státním rozpočtu a o hospodaření rozpočtovými prostředky:

I

Ustanovení směrnic ministerstva financí č. 130/1959 Ú. I., o odměnách a přírážkách za zhospořádání, zkvalitnění a zrychlení investiční výstavby, se doplňují takto:

I. Bod 3 zní:

„U ostatních přírážek než u těch, které jsou uvedeny v bodě 6, u přírážek vyplácených v decentralizované investiční výstavbě, u přírážek vyplácených poddodavatelům generálním projektantem nebo ostatními dodavateli investora se bance doklady

nepředkládají. Doklady se bance nepředkládají rovněž v těch případech, kdy jde o výplatu 30 % přírážky ve formě zálohy podle § 15 odst. 2 vyhlášky č. 179/1959 Ú. I. ve znění vyhlášky č. 70/1961 Sb.“

II. Za bod 12 se vkládá bod 12a) tohoto znění:

„Zálohy vyplacené dodavateli podle § 15 odst. 2 vyhlášky se použije stejným způsobem, jaký je uveden v bodě 12. Dodavatel, popř. poddodavatelé mohou však použít na výplatu premií a odměn svým pracovníkům ihned při výplatě zálohy až takovou částku, která by podle těchto směrnic připadla na premiování v případě výplaty celé předpokládané přírážky.“

Dodavatel svým poddodavatelům převádí 30 % předpokládané přírážky náležející poddodavatelům.“

II

Tyto směrnice nabývají účinnosti dnem 15. července 1961.

První náměstek ministra:

inž. Sucharda v. r.

*) § 167 odst. 2 zákona č. 69/1958 Sb., o hospodářských vztazích mezi socialistickými organizacemi.